

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΛΑΪΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΑΙΘΟΥΣΑ " ΑΤΤΙΚΟΥ "

Κυριακή 27 Νοεμβρίου 1927, ώρα 10³/₄ π. μ. ακριβώς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1927 — 1928

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

JEAN ΒΟΥΤΝΙΚΟΦΦ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ

ARTHUR RUBINSTEIN

(Πιάνο)

Τιμή αναλυτικῆ προγράμματος Δρ. 5.

Μετά την έναρξιν τῆς Συναυλίας ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπε-

ται μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. ΣΕΧΕΡΑΖΑΤ . . . . . N. ΠΙΜΣΚΥ-ΚΟΡΣΑΚΩΦ

Κατὰ τὰς «Χιλίας καὶ μίαν νύκτας». (ἔργον 35).

Συμφωνική Σουίτα.

I Largo Maestoso. Allegro non troppo.

II Lento. Andantino.

III Andantino quasi allegretto.

IV Allegro non troppo.

Ἰὺπό τῆς ὀρχήστρας.

Σόλο βιολὶ ὁ κ. Φρ. Βολωνίνης.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

2. ΚΟΝΤΣΕΠΤΟ εἰς σολ. ἔλ. . . . . C. ΣΑΙΝΤ-ΣΑΕΝΣ

I Andante sostenuto. Animato.

II Allegro scherzando.

III Presto.

Ὁ κ. Αr. Rubinstein καὶ ἡ ὀρχήστρα.

3. ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΕΜΒΑΘΗΡΙΟΝ . . . . . P. ΒΑΓΝΕΡ

Ἰὺπό τὸ «Λυκόφωσ τῶν Θεῶν».

Ἰὺπό τῆς ὀρχήστρας.

4. ΤΑΝΝΗÄÜSER, εἰσαγωγή . . . . . P. ΒΑΓΝΕΡ

Ἰὺπό τῆς ὀρχήστρας.

Πιάνο : Bechstein

Γεν. ἀντιπρόσωπος: Μ. Καζάκης

Σεχεραζάτ . . . . . N. ΡΙΜΣΚΥ—ΚΟΡΣΑΚΩΦ

Ὁ Ρίμσκυ - Κορσακώφ προτάσσει τὰ ἐξῆς ὡς πρόγραμμα εἰς τὴν Συμφωνικὴν Σουίταν «Σεχεραζάτ».

Ὁ Σουλτάνος Σαχριάρ πεπεισμένος διὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὰ ψεύδη τῶν γυναικῶν, εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ θανατώη τὰς γυναῖκας του μετὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου. Ἡ σουλτάνα Σεχεραζάτ, ἔσωσεν ἐν τούτοις τὴν ζωὴν της, κατορθώσασα νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του μὲ διάφορα παραμύθια τὰ ὁποῖα τοῦ διηγήθη ἐπὶ χιλίας καὶ μίαν νύκτας. Ὡθούμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας, ὁ σουλτάνος ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν θανάτωσιν τῆς γυναικὸς του καὶ τέλος παρητήθη ἐντελῶς τῆς αἰμοδόρου ἀποφάσεώς του.

Πολλὰ θαυμάσια πράγματα διηγήθη ἡ σουλτάνα Σεχεραζάτ εἰς τὸν Σαχριάρ. Διὰ τὰς διηγήσεις ταύτας, ἡ σουλτάνα ἐδανείζετο ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τοὺς στίχους των, ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τὰς ὑποθέσεις των καὶ συνεδύαζε μὲ πολλὴν τέχνην τὰς διηγήσεις καὶ τὰς περιπετείας.

Ἡ ὑπόθεσις εἶνε παρμένη ἀπὸ τὰς «**Χιλίας καὶ μίαν νύκτας**», ἐκ τῶν ὁποίων ὁ συνθέτης περιγράφει εἰς τὸ πρῶτον μέρος τὰ παραμύθια τοῦ Σεβὰχ καὶ τὰ θαλασσινὰ του ταξείδια, εἰς τὸ δεύτερον τὰ παραμύθια τοῦ ἀρχοντοπούλου εἰς τὸ τρίτον τὰς διηγήσεις τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης καὶ εἰς τὸ τέταρτον, τὴν ἐορτὴν εἰς τὴν Βαγδάτην καὶ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου. Θὰ παρεγνώριζεν ἐν τούτοις κανεὶς ἐντελῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου, ἐὰν ἐξήτει ἐν αὐτῷ πιστὴν περιγραφὴν τῶν διηγήσεων διὰ τῆς μουσικῆς· διότι ἡ σημασία του ἔγκειται μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χαρακτήρων: τῆς σκληρότητος τοῦ Σαχριάρ καὶ τῆς γλυκύτητος τῆς Σεχεραζάτ. Ὁ Ρίμσκυ Κορσακώφ διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἕνα τόσον δύσκολον ἔργον μετεχειρίσθη ὄλον τὸν πλοῦτον τῆς ἀνατολικῆς του φαντασίας καὶ τὴν γραφικότητα τῆς ὀρχήστρας του, τῆς ὁποίας εἶνε ἀπόλυτος διδάσκαλος.

Τὸ πρῶτον μέρος ἀρχίζει μὲ μικρὰν εἰσαγωγὴν, Largo maestoso, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς παρουσιάζονται τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ ἔργου: ὁ Σαχριάρ, ὑπερήφανος βάνανσος καὶ σκληρός, (μέγα unissono τῆς ὀρχήστρας) καὶ ἡ σουλτάνα, γλυκεῖα καὶ ἀξέριστος (σόλο βιολί μὲ **κανιέντισες**).

Ἀκολουθεῖ ἕνα Allegro non troppo εἰς $\frac{3}{4}$ διὰ τοῦ ὁποίου ἀνα-

πτύσσεται περαιτέρω τὸ θέμα τοῦ σουλτάνου, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεως τῆς Σεχεραζάτ, ἡ ὁποία ἀρχίζει τὸ παραμῦθι τοῦ Σεβᾶχ θαλασσινοῦ, μὲ ἓνα ἀπλούστατον θέμα, ὡς νὰ θέλῃ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀδιαφορίαν μὲ τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχάς ὁ Σαχιάρ παρακολουθεῖ τὴν διήγησιν. Ἐν τούτοις ἡ σουλτάνα ἐξακολουθεῖ τὸ παραμῦθι τῆς καὶ τὰ χαριτωμένα τριολέτα τοῦ σόλο βιολιού, ξεχωρίζουν γλνκὰ ἀπὸ ὅλην τὴν ὀρχήστραν. Ὁ σουλτάνος ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ δείχνει τὸ θέμα του, τὸ ὁποῖον ἐπανέρχεται βαρὺ καὶ σταθερόν. Ὁ διάλογος μεταξὺ τῶν δύο μουσικῶν φράσεων ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπος ὁ Σαχιάρ καὶ ἡ Σεχεραζάτ ἀναμετροῦν ἀκόμη τὰς δυνάμεις του, εἰς τὸ τέλος ὁμοῦ τὸ θέμα τῆς σουλτάνας, τὸ ὁποῖον κλείει τὸ πρῶτον μέρος, μᾶς δείχνει ὅτι ὁ σουλτάνος ἀρχίζει νὰ κατακτάται.

Εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ **δευτέρου** μέρους, ἐμφανίζεται ἐκ νέου ἡ **Σεχεραζάτ** μὲ ἓνα βραχὺ Lento. Ἀκολουθεῖ ἐν Andantino εἰς $\frac{3}{4}$, διὰ τοῦ ὁποῖου μᾶς παρουσιάζεται ἡ διήγησις τοῦ **ἀρχοντοπούλου**. Τὸ θέμα αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ ἦρωας εἶνε κομικὸν πρόσωπον, εἶδος: Eulenspiegel ἢ Δὸν Κιχώτου, καὶ ὅτι τὰ παραμῦθια του εἶνε πολὺ εὔθυμα. Τὸ θέμα περῶν διαδοχικῶς ἀπὸ τὸ ἐν ὄργανον εἰς τὸ ἄλλο κατὰ τὸν συνήθη τρόπον τῆς ρωσσοικῆς **βαρσισιόν**. Ὁ σουλτάνος Σαχιάρ ἐμφανίζεται ἐκ νέου μὲ τὸ κύριον θέμα του ἀρκετὰ παρηλλαγμένον καὶ ἄγριον ὡς νὰ δοκιμάσῃ πάλιν τὰς δυνάμεις του. Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ διήγησις τοῦ **ἀρχοντοπούλου** εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, διότι ὁ σουλτάνος διὰ δευτέραν φορὰν δὲν εἴμπορεῖ νὰ κατανακίσῃ τὴν περιέργειάν του. Ἡ Σεχεραζάτ γλιτώνει καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα.

Τὸ **τρίτον** μέρος εἶναι ἡ διήγησις τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης καὶ παρουσιάζεται μὲ μελωδικώτατον θέμα εἰς $\frac{3}{4}$, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ παιδικὸν παραμῦθι. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶνε τὸ μοναδικὸν τοῦ τρίτου μέρους καὶ διὰ τοῦτο ὁ συνθέτης προσπαθεῖ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ἄλληλοδιαδόχως μὲ διάφορα χρώματα τῆς ὀρχήστρας, μὲ πλουσίας μετατροπίας καὶ ποικίλους ἀντιστιχτικὸς συνδυασμούς.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ **τελευταίου** μέρους (Allegro molto) μᾶς παρουσιάζει τὸν σουλτάνον εἰς μεγάλην ὑπερδιέγερσιν. Ἡ περιέργειά του ἔχει ἀυξηθῆ καταπληκτικῶς καὶ προσπαθεῖ μὲ πάντα τρόπον νὰ κατακτεῖσῃ τὴν Σεχεραζάτ νὰ συνεχίσῃ τὴν διήγησιν. Ἡ ὠραία μελωδικὴ φράσις τοῦ βιολιὸν σόλο, μᾶς δείχνει ὅτι ἡ σουλτάνα δὲν ἀργεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Καὶ ἀρχίζει τὸ νέον τῆς παραμῦθι, τὴν ἐορτὴν εἰς Βαγδάτην μὲ ἓνα γοργὸν θέμα ποῦ θ' ἀποτελέσῃ τὴν βᾶσιν ὅλου τοῦ τετάρτου μέρους. Οἱ ἦχοι τῶν σαλτίγγων καὶ τῶν κόρ-

νον προκαλούν αίφνης τήν προσοχήν μας κάτι νέον θά συμβαίη. Είς τὸ θέμα αὐτὸ ἀναμινύεται ἀποτόμως κάποια ἀνάμνησις τοῦ προηγουμένου μέρους νὰ θέλῃ ἄραγε νὰ παραστήσῃ τὴν παρουσίαν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης; Τὸ εἰδύλιον τοῦ νεαροῦ ζεύγους φαίνεται ὅτι προχωρεῖ, ἐνῶ ἡ ἑορτὴ ἔξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς διακοπτομένη σιγῆς ἀπὸ τμήματα καὶ παραλλαγὰς τοῦ πρώτου θέματος, μέχρι τοῦ μεγάλου φορτίσμο καὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῶν χαλιῶν. Ἀντιχεῖ ἐκ νέου μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τὸ δεύτερον κύριον θέμα, παριστάνον τὸ κινδυνεῦον πλοῖον. Εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἑορτὴ φθάνει εἰς τὸ κατακάρυφον, ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ: τὸ πλοῖον ναυαγεῖ. Αἱ σάλπιγγες παίζουσι λυσοδῶδες συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰ κρουστά. Ἄλλ' ἡ δίνη τῶν ἤχων ἐλαττοῦται τὸ θέμα εἰς 1/4 τοῦ πρώτου μέρους μᾶς παρουσιάζει ἐκ νέου τὸν Σαχριάρ καὶ τὴν Σεχεραζάτ. Ἡ φωνὴ τοῦ σουλτάνου εἶνε τώρα πλέον πρῶτος καὶ θωπευτικῆ. Μὲ συγχορδίας ἀπαλὰς, ὅπως τοῦ «Ὀνειροῦ θερινῆς νικτὸς» τοῦ Μένδελσον, τὸ ἔργον τελειώνει καθὼς εἶχεν ἀρχίσει.

Τὸ «Λυκόφως τῶν Θεῶν» . . . . . ΒΑΓΝΕΡ

Τὸ «Λυκόφως τῶν Θεῶν» εἶνε ἡ κορωνὶς τῆς Βαγνερείου ἐποποιίας. Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ὁ διδάσκαλος τοῦ Μπαϊρόντ ἐπραγματοποίησε τὸ σχέδιον, τοῦ νὰ συνενώσῃ ἐν ταύτῳ ὅλας τὰς τέχνας: ποίησιν, μουσικὴν, σκηνογραφίαν.

Δύο δραματικαὶ θέσεις κυριαρχοῦν εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς Τετραλογίας: ἡ ὄρηγ ἢ Βρουινχίλδης καὶ ὁ θάνατος τοῦ Σίγκφρηδ. Τὸν θάνατον τοῦτον ἐκφράζει μουσικῶς τὸ ἀνεπέρβλητον εἰς ὠραῖότητα πένθημον ἐμβατήριον τοῦ «Λυκόφωτος τῶν Θεῶν». Ἀκούοντες τὴν ὑπέροχον ταύτην σελίδα καὶ οἱ πλέον ἀμειλίχοι ἐχθροὶ τοῦ βαγνερείου συστήματος ἠσθάνοντο ἀκαταμάχητον συγκλίνησιν. Ὅλα τὰ θέματα τῆς Τετραλογίας ἐμφανίζονται διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ ἐμβατήριον αὐτὸ ἢ σύνδεσις δὲ τῶν θεμάτων τούτων εἶνε τόσον φυσικὴ, ἢ ἐμφάνισίς των εἶνε οἷτως εἰπεῖν τόσον ἀπαραίτητος, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα συνδυάζονται αἱ διάφοροι φράσεις. Διὰ τὸν ἀκούοντα μεμονωμένως τὸ ἐμβατήριον αὐτὸ θά ἐφαίνετο ἀπίστευτον ὅτι ἐγράφη διὰ τῆς συνενώσεως τῶσων ἀνομοίων μουσικῶν στοιχείων.

Tannhäuser . . . . . P. BAINEP

Μία μεσαιωνική παράδοσις τῆς Θουριγγίας ἔδωκεν εἰς τὸν Βάγνερ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματός του. Οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουν ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ XII αἰῶνος, οἱ «θαυροδοὶ τοῦ ἔρωτος» συνήρχοντο εἰς Wartburg διὰ τὰ διαγωνισθῆσαι εἰς ποιητικὸν ἀγῶνα. Ὁμιμακράν τῆς περιοχῆς ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ ἄρχων τῆς Θουριγγίας, ἡ παράδοσις ἐτοποθέτει, χαμένον ἐντὸς τῶν βράχων καὶ τῶν σπηλαίων ἐνὸς ἀποτόμου ὄρους, τὸ φοβερὸν «Ὄρος τῆς Ἀφροδίτης» (Venusberg), τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἐτρόμαζε τοὺς ἐναρέτους κατοίκους τῆς χώρας. Ἰπλότης τις ὀνόματι Tannhäuser, ἦτο διάσημος μεταξὺ τῶν θαυροδῶν ὅτινες ἐλάμβανον μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους τῆς Wartburg, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐξέθετον πολλὰς τὴν ζωὴν των. Εἰς τὸ δράμα του, ὁ Βάγνερ μᾶς παρουσιάζει τὰ δύο στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος: τὸν πόθον τῆς ἡδονῆς καὶ τὴν ἐνάρετον καὶ ἡρωικὴν ἀγάτην, τὴν ἐπιδιώξιν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιοσύνης (Lavignac).

Ἡ εἰσαγωγή ἐγράφη ἐπὶ τριῶν ἐκ τῶν κυριωτέρων θεμάτων τοῦ δράματος: 1ον τοῦ «Choral» τῶν προσωνητῶν, 2ον τοῦ «Venusberg», 3ον τῶν «Ἀγῶνων τῆς Wartburg». Ἄξιος θαυμασμοῦ εἶνε πρὸ παντός ὁ μακρὸς ἰσοκράτης (pédale) ἐπὶ τῆς δεσποζούσης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξελλίσσεται τὸ θέμα τοῦ «Venusberg». Τὸ θέμα τοῦτο ἐπαναφέρει διὰ μεγαλοπρεποῦς ἀποθεώσεως τὸ θέμα τῶν προσωνητῶν, ὅπερ κλείει τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην, ἐν ἑκ τῶν ὀριωτέρων ἀριστουργημάτων τοῦ Βάγνερ.

4

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΤΟΥ ΦΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΤΟΥ 1927—1928

Ἀριθ.	Ὄνοματεπώνυμον	Ἀριθ.	Ὄνοματεπώνυμον
	Α'. Βιολία.		
1	Βολωνίνης Φρ.	14	Καίσαρη Σαπφώ
2	Χωραφᾶς Γ.	15	Νουφράκης Βασ.
3	Μπουσίντιου Ἐλ.	16	Φερεντίνου Ρ.
4	Κρασσᾶς Ἰω.	17	Ἀντωνοπούλου Ἰω.
5	Ζαρεφροπούλου Ἄσπ.	18	Οἰκονομάκη Βασ.
6	Λευκιᾶδου Μαργ.	19	Παπαδημητρίου Δημ.
7	Χριστοδουλάτου Ἑλλη.		Βιόλας.
8	Βολωνίνης Ν.	1	Κανελλίδης Εὐ.
9	Ψύλλας Γεώργ.	2	Μπραουινβέρ Μ.
10	Χαμουδάπουλος Δ.	3	Φωτιάδου Ἰουλ.
11	Πατόλας Ἀντ.	4	Πρεστροφῆ Μαρ.
12	Παπαχριστοδούλου Ἀλκ.	5	Πέκος Π.
13	Κοφίνο Γουλ.	6	Λομπιάνκο Χρ.
14	Ροζεντζβάιγκ. Ὄσκ.	7	Δηληγιάννης Νικ.
15	Μαγειρόπουλος Δ.		Βιολοντσέλλα.
	Β'. Βιολία.		
1	Μανιόνι Ραδ.	1	Γαϊδεμβέργερ Ροδ.
2	Λεμπερόβας Σπ.	2	Παπαδημητρίου Ἀχ.
3	Περιστέρης Σ.	3	Πίστη Μαρ.
4	Πετράτος Κωνστ.	4	Βουτινάς Παν.
5	Δεμαριάς Σπ.	5	Μπαρότσι Λουδ.
6	Γαβριηλίδης Μιχ.	6	Γεωργαντάς Σπ.
7	Ζαμίτ Ἀνδρ.	7	Λομπιάνκος Μάρ.
8	Γιακουίντο Π.	8	Καστρισιᾶδης Χαρ.
9	Πανταζόπουλος Ἄλ.		Βαθύχορδα (C. Bass).
10	Σουαῦ Ἰω.	1	Τζουμάνης Ἰω.
11	Κοσκινᾶς Στ.	2	Τίτας Σπ.
12	Βολωνίνης Σπ.	3	Κουτσαυτόπουλος Κ.
13	Λάζαρος Ν.	4	Καραγεωργίου Στ.

Ἄριθ.	Ὄνοματεπώνυμον	Ἄριθ.	Ὄνοματεπώνυμον
5	Ἀκριβὸς Εὐ.	4	Γιατρᾶς Στέφ.
6	Δεσποτόπουλος Ἰω.	5	Γιατρᾶς Π.
7	Μεσρόπης Χαρ.		Σάλπιγγες (Trombe)
8	Κούρκουλος Θ.		1 Εὐαγγελίου Εὐ.
	Πλαγίανλος		2 Χατζηβασιλῆς Δ.
1	Παπαγεωργίου Ν.		3 Μασσίνας Δ.
2	Ἀλβανίτης Εὐ.		4 Βασιλάκης Χ.
3	Σταθόπουλος Ν.		Τρομπόνια.
	Ὄξυαυλοι (Oboc).		1 Μεταλληγὸς Σπ.
1	Σμυρλῆς Πέτ.		2 Μπάρας Ν.
2	Εὐαγγελίδης Γ.		3 Τζήμας Θεόφ.
3	(καὶ Cor Anglais)		Τυβα.
	Εὐθύαυλοι (Clarinetti).		1 Βαραγκζούλης Δ.
1	Λάζαρος Σπ.		Ἄρπα.
2	Πιάτσας Ἐπ.		1 Βασσεγχόβεν Ματθ.
3	Παπασταθόπουλος Μ. (Cl. basso)		Τύμπανα.
	Βαρύαυλοι (Fagotti).		1 Σερεμίδης Μιχ.
1	Πιττάκος Ἀλ.		Κρουστά.
2	Μουρμούρης Γ.		1 Ἰατροῦ Σοτ.
3	Παπαϊωάννου Κ.		2 Φαναριώτης Κ.
	Κέρας (Corno).		3 Μιχαηλάρας Κ.
1	Γκιβιτσιάνης Σπ.		Ξυλόφωνον
2	Σπηλιωτάκης Εὐ.		1 Πουλιόπουλος Λεον.
3	Βαφειαδάκης Στ.		